

LUCY FOLEY

Agatha Christie

VRAŽDA

V
HOTELI
GRAND
ALPINE

NOVÉ ZÁHADY SLEČNY MARPLOVEJ

**VRAŽDA
V
HOTELI
GRAND
ALPINE**

LUCY FOLEY

Agatha Christie

VRAŽDA

V
HOTELI
GRAND
ALPINE

VRAŽDA V HOTELI GRAND ALPINE

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Zelená knižnica,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2797. publikáciu v elektronickej podobe.
Editorka Anna Pokorná
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Technická redaktorka Renáta Hrabušická

Korigovala Anna Pokorná.
Obálku pre slovenské vydanie upravila Barbara Baloghová.
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán Jaroslav Vlček

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

Z anglického originálu Lucy Foley: Murder at the Grand Alpine Hotel
preložila Barbora Andrezálová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

First published by HarperCollinsPublishers Ltd 2026.
Lucy Foley asserts the moral right to be identified as the author of this work.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Murder at the Grand Alpine Hotel
Copyright © 2026 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.
Translation entitled *Vražda v hoteli Grand Alpine* © 2026
Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, MARPLE, the Agatha Christie Signature and the
AC Monogram Logo are trademarks or registered trademarks of Agatha Christie
Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.
www.agathachristie.com
Art direction by Sean Garrehy/HarperCollinsPublishers Ltd 2026
Jacket design by kid-ethic
Jacket images © Getty Images, Shutterstock, Envato

ISBN 978-80-575-0937-0

*Mojim rodičom,
ktorí počúvali moje nekonečné príbehy
zo zadného sedadla auta
a podporovali moju lásku ku knihám
aj k horám!*

Úvod

9:25

*Vrcholová stanica lanovky Grand Alpine
Švajčiarske Alpy 1950*

GONDOLA TICHOU STÚPA cez pásмо mrakov do zamrznutého sveta na vrchole hory. Je to zázrak moderného inžinierstva, kľže sa medzi stĺpmi ukotvenými o starobylé skaly, červený lak kabíny kontrastuje s pochmúrnou paletou modrej, bielej a sivej farby.

Niektó v nej je. Zrejme jeden z hotelových hostí, ktorý sa teší na to, že ako prvý zanechá stopy v čerstvom snehu. Minulú noc nasnežilo a skalnaté vrcholky aj ľadovec, ktorý sa tiahne po jednej strane, prikryla nedotknutá vrstva hebkého prašanu, ktorá sa v rannom svetle perleťovo leskne. Mierne modrasté priehlbiny na povrchu naznačujú, že sa pod nimi skrývajú smrtiace priepasti.

V malej búde vedľa lanovky zamestnanec prešľapuje z nohy na nohu a dýcha si na ruky, aby sa zahrial. Teší sa, že konečne stretne nejakého človeka, hoci iba nakrátko. Tu hore sú dni osamelé, spoločnosť mu robia len orly a jediným zvukom je tajomné stonanie a praskanie ľadovej masy, ktorá sa nekonečne pomaly plazí smerom k mestu. Pozná obavy svojich predkov, ktorí verili na zlomyselných horských duchov a obrov žijúcich medzi týmito štítmi. Vie, prečo sa týmito miestami vyhýbali a spájali ich s čiernou

mágiou. Občas, keď sa bloky ľadu zrútia do doliny s rachotom, ktorý akoby sa donekonečna odrážal medzi okolitými skalami, alebo keď zimná búrka bičuje zasneženú krajinu fialovými bleskami, či keď v diaľke zaznie dunivý rev lavíny, začína pochybovať, či v to náhodou neverí aj sám.

Tienistá postava v gondole sedí s hlavou opretou dozadu o okno. Možno sa kochá výhľadom.

Mechанизmus lanovky sa zastaví. Dvere sa otvárajú. Sediaca postava sa nehýbe.

Zamestnanec nazrie cez okno kabíny. Spí? Alebo nechce vystúpiť? Možno sem prišiel len pokochať sa výhľadom a jednoducho sa hneď vráti späť. Blíži sa ďalšie sneženie, navyše poriadne husté.

A predsa... čosi sa mu na tom nezdá. Celá scéna je podivne tichá. Muž obsluhujúci lanovku má pocit, že je rovnako sám ako predtým, než sa gondola a jej pasažier vynorili z oblakov.

Nemal by sa tam ísť pozrieť?

Nechce to vidieť.

Náhle ho premkne nutkanie prežehnať sa (čo je zvláštne, veď je to poctivý švajčiarsky protestant).

Len čo vykročí zo svojej kabíny do mrazivého vzduchu, gondola sa mechanicky zachveje a zasekne sa v záverečnej polohe. Vtedy sediaca postava spadne dolu tvárou na kovovú podlahu kabíny, tuhá a nehybná ako porcelánová bábika zhodená z kozubovej rímasy. Zamestnanec chvíľu zdesene civie na ten výjav. Potom sa rýchlo dá do pohybu. Akokoľvek sa však ponáhľa po zamrznutej ceste, vie, že je to márne. Cestujúci v gondole je už mŕtvy.

PRVÁ ČASŤ

Dva dni predtým

Diana Glassová

asistentka

„AHA!“ ZVOLÁ PANI BANTRYOVÁ. „Aké očarujúce! Ani si nepamätám, kedy naposledy som doma videla korčuliarov. Ty vari áno, Jane?“

Vlak Grand Alpine Express obchádza zamrznuté jazero. Korčuliari kľúcici sa sem a tam po ľade sú ako jasné farebné bodky na bledom pozadí zimnej scény.

„Veru nie, moja drahá,“ odvetí slečna Marplová. „A predsa, pre nás ako deti viktoriánskej doby to bola neodmysliteľná súčasť zimy.“

„Diana,“ obráti sa na mňa pani Bantryová. „Skontrolovali ste cestovný poriadok, keby sme sa náhodou potrebovali zhora po niečo vrátiť?“

„Áno, pani Bantryová,“ prikývnem. „Posledný vlak do údolia odchádza o desiatej večer, posledný do hôr o polhodinu neskôr. Prvý ranný vlak dole odchádza o ôsmej, prvý hore o pol deviatej.“

„Zaujímalo by ma, prečo jazdia tak neskoro,“ uvažuje pani Bantryová.

„Asi preto, aby si hostia mohli zájsť do mesta na večeru,“ odvetím. „A je tam aj kasíno – jedno z mála legálnych vo Švajčiarsku.“

„Nuž, také niečo my nepotrebujeme, však, Jane?“ prehodí pani Bantryová. „No možno dobrá večera...“

„Veľmi rada hrám bridž,“ povie slečna Marplová zamyslene, „ale nikdy by som nehrala karty o peniaze. Vždy som mala dojem, že ku skutočnej dáme sa niečo také nehodí. Možno som príliš staromódna.“

Priateľka pani Bantryovej je dokonalým obrazom staršej slobodnej dámy – vlastne takmer príliš dokonalým – s hebkým kľbkom vlny na kolenách a pletacími ihlicami, ktoré cinkajú takmer v takte s klepotaním kolies ozubnicovej vlakovej súpravy. Nič ju nevyvedie z rytmu: ani otrasy vagóna, ani strkanie muža vedľa nej, ani náhla zmena sklonu, keď vlak začne stúpať do kopca.

„Hotel má vlastnú herňu,“ poznamenám. „Podľa brožúry sa nachádza hneď vedľa knižnice.“

„Diana je náramne schopná a nesmierne mi uľahčuje život, najmä teraz, keď si nedokážem zapamätať čokoľvek na dlhšie ako pár minút,“ zverí sa pani Bantryová svojej postaršej priateľke.

Pani Bantryovú mám rada, aj keď o mne niekedy hovorí, ako keby som tam nebola. Teraz sa obráti na mňa: „Koľko jazykov ovládate, Diana?“

„Tri,“ odvetím.

„Vy dve ste sa spoznali vo vlaku, ak sa nemýlim, však?“ spýta sa slečna Marplová.

„Áno,“ potvrdím. „Cestovala som z Londýna navštíviť svoju tetu v Much Benhame. S pani Bantryovou sme sa dali do reči a ona spomenula, že potrebuje niekoho, kto by jej pomohol dať do poriadku všetky záležitosti po...“ Zaváham, lebo neviem, ako pokračovať.

„Po Arthurovej smrti,“ doplní pani Bantryová vecne.

„Áno,“ prikývnem vďačne. „A aby som jej pomohla so zarezerovaním cestovných lístkov. Už vtedy som sa chystala znížiť svoj pracovný úväzok sekretárky na ministerstve vojny na jeden deň v týždni, takže sme sa hneď dohodli.“

Pani Bantryová sa súhlasne usmeje. „Boli ste takou oporou pre osamelú starú ženu počas týchto posledných mesiacov, moja drahá. Iste, mám štyri deti, ktoré dbajú o to, aby svoju starú matku

navštevovali, ale všetci sú takí zaneprázdnení svojimi vlastnými životmi!“ Vzdychnie, no vzápätí akoby sa hneď spamätala a zadíva sa von oknom. „To vy ste navrhli toto miesto, však, Diana? Alebo...“ zamračí sa, „alebo som o ňom čítala v novinách? Vidíte! Začínam byť taká zábudlivá.“

„Myslím, že ste dostali brožúru, pani Bantryová,“ odvetím.

„Áno, pamätám si to! Nádherná celofarebná publikácia. Človek sa až zamyslí, či sa nezameriavajú osobitne na vdovy, ktoré chcú premárniť majetok svojich manželov. A vždy vykresľujú veci v lepšom svetle, než sú v skutočnosti. Hoci toto môže byť výnimka. Len sa pozrite!“ Mávne rukou na výhľad z okna.

Čerstvá snehová pokrývka žiari, akoby bola osvetlená zvnútra. Malá huňatá čierna veverička skáče z jedného obťažkaného jedľového konára na druhý a spúšťa na zem spršky snehu. Keď prechádzame ďalšou zákrutou, zachytím pohyb medzi tmavými jedľami. Sú to tri kamzíky v hrubých zimných kožuchoch, ktoré elegantne skáču preč od červeného plechového monštra, ktoré práve narušilo ich pokoj.

Náš malý vlak sa s námahou šplhá po horskom svahu. Priam cítiť každý zub ozubeného kolesa, ktorý zapadá do hrebeňa v koľajniciach a ťahá nás vyššie a vyššie. Vlakovou súpravou sa rozľahnú výkriky, keď sa niekoľko kufrov a cestovných tašiek začne pomaly sklzáť po uličke.

Cez stromy na druhej strane vidieť pod nami St. Celeste. Vyzerá ako hračkárske mestečko, všetky známky života zanikli v diaľke. Vnoríme sa do úzkeho pásu mrakov a na chvíľu všetko zmizne. Keď sa znovu vynoríme, spomeniem si na zopár svojich letov lietadlom, na ten zvláštny pocit odtrhnutosti od sveta pod nami. Nekajý Francúz ukazuje na orla, ktorý sa vznáša v ladvých oblúkoch niekoľko metrov pod nami.

Vlak je preplnený našimi budúcimi spolubývajúcimi v hoteli, vzduch je vlhký a vydýchaný. Iskrí statickou elektrinou zo všetkých tých kožuchoch, čo sa o seba trú. Keď sme nastupovali, nastala

trochu nemiestna tlačienica, ako sa všetci snažili obsadiť sedadlá pri oknách s lepším výhľadom na štíty. Britskí pasažieri z toho boli značne rozčarovaní a nahlas frflali na ľudí z kontinentu a ich ostré lakte. Pozornejšie si našich spolucestujúcich premeriam. Američania, ktorí doma nemajú prídelový systém, vyzerajú o niečo zdravšie a bohatšie ako ostatní. Francúzi majú najlepšie kožuchy, Taliani najelegantnejšiu batožinu. Angličania, žiaľ, pôsobia skôr sivým a nudným dojmom. Sú tu dokonca aj Nemci. Zakaždým, keď prehovorí, starý britský vojak na druhej strane uličky sa viditeľne naježí. Je tu aj päť alebo šesť skupín mníšok, ktoré sa od seba líšia jemnými rozdielmi v habitoch: tmavomodrých, čiernych, belasých.

Pozriem sa opäť na dve staršie ženy a zaskočene si uvedomím, že slečna Marplová ma sleduje svojimi porcelánovomodrými očami a s mierne naklonenou hlavou. Zdvorilo sa usmejem a čakám, kým odvráti pohľad. Neurobí to však, zjavne vôbec nie je v rozpakoch, že som ju pristihla, ako ma zvedavo pozoruje.

Nevdojak sa zamyslím, čo asi vidí. Pozerá sa na mňa s akousi spolupatričnosťou? Ďalšia osamelá žena. Štyri desaťročia, ktoré nás delia, nemajú žiadny význam. Sme rovnako užitočné (alebo zbytočné) pre spoločnosť. Ani jedna z nás nie je *produktívna* – či už ide o otázku detí, alebo čohokoľvek iného. Sme spoločníčky. Ženy, ktoré zostali bokom. Pani Bantryová ako vydatá žena – hoci nedávno ovdovená – je iný prípad. Má autoritu, na ktorú my nikdy nedosiahneme. Rada jej však pomáham. Dáva mi to pocit zmysluplnosti a priateľstva a to je v porovnaní s nudnou prácou na ministerstve vojny jednoznačné zlepšenie.

„To je krásny náhrdelník, drahá.“

Chvíľu mi trvá, kým si uvedomím, že slečna Marplová hovorí so mnou, keď sa pozerá ponad svoje pletacie ihlice.

„Ďakujem.“

„Smiem...?“

„Pravdaže.“ Vytiahnem retiazku z výstrihu blúzky a ukážem jej prsteň, ktorý na nej visí.

„Striebro,“ povie takmer ako klenotník, ktorý ho oceňuje, „dve srdcia a sedem granátov. Aké rozkošné.“

„Ďakujem.“ Odtiahne sa a ja sa znovu opriem.

Celkom sa mi uľaví, keď jej pozornosť upúta pani Bantryová so slovami: „Čo by si chcela robiť, kým budeme tu, Jane?“

„Myslím, že si budem hlavne užívať výhľad na hory z okna hotela,“ odvetí slečna Marplová. „Nazdávam sa, že ich mrazivú majestátnosť človek najlepšie ocení z tepla a pohodlia. Najmä ak trpí reumou ako ja. Priniesla som si aj ďalekohľad na pozorovanie vtákov.“

„Ale, Jane,“ namietne pani Bantryová, „veď je zima! Určite tu nebudú žiadne vtáky, ktoré by stáli za pozorovanie.“

„Ach, som si istá, že tu rozhodne bude čo pozorovať,“ nedá sa slečna Marplová a jej vyblednuté modré oči sa trochu rozšíria. „Zvyčajne to tak býva. Prinajmenšom v St. Mary Mead.“

„Jane,“ povie pani Bantryová zhovievavo, „keď to hovoríš, vyzeráš ako stelesnenie nevinnosti, a predsa som si istá, že sa za tým skrýva nejaká tvoja prefíkanosť.“

Slečna Marplová pohladí kľbko vlny vo svojom lone, akoby to bol malý trpezlivý psík. „Ale vôbec nie, Dolly. Vôbec nie.“

„Čo to vlastne pletieš, drahá?“

„Toto? Ach, to je alpský sveter pre drahého Raymonda. Myslím, že sa mu bude náramne hodiť, ak ho presvedčím, aby ho nosil. Rád sa oblieka tak *moderne*. Vieš, že toto je tuším prvý raz za posledné roky, čo idem na dovolenku bez Raymondovej podpory? Je taký štedrý. No na druhej strane sa človek cíti trochu... zaviazaný. Ach, to asi nie je správne slovo, ale jednoducho rád vyjadruje... svoje názory na to, kam cestujem a podobne.“ Potom rýchlo dodá: „Pravda, len preto, že je taký starostlivý.“

„Nuž, ja ti zakazujem, aby si sa voči mne cítila akokoľvek zviazaná,“ vyhlási pani Bantryová. „Vlastne by sme sa mali poďakovať starému dobrému Gossington Hallu – nech sa k nemu noví majitelia správajú dobre.“

Vlak dlho a smutne zakvília a vojde do horského tunela. Stacca-to ozubnicového mechanizmu teraz znie ako obrovský šijací stroj, jeho rytmus sa odráža od skalných stien. Čítala som, že tu museli vyvrtáť trať priamo do skalného masívu, pretože svah je zvonku takmer kolmý.

Keď vonkajší svet zmizne, v tuneli sa zdá ešte teplejšie, dokonca ešte dusnejšie. Okno sa zrazu zmenilo na čierne zrkadlo, v ktorom sa odráža moja tvár: bledšia, podivnejšia, s tmavými priehlbínami na miestach, kde by mali byť oči. Priam ako lebka. Odvrátim sa.

A vzápätí sme znova vonku z tunela. V ušiach mi praská od nadmorskej výšky. Svet pod nami celkom zmizol pod víriacou vrstvou mrakov. Snehová pokrývka je tu hore viditeľne hrubšia, aj konáre stromov sú obťažkané oveľa väčšou nádielkou. Po prvý raz medzi nimi zazrieme hotel: ako záblesky zachytené cez roztrhanú bielu oponu.

Čaká na nás niekoľko saní ťahaných koňmi, čo len umocňuje pocit nadpozemskosti. Kone pohadzujú hlavami, cinkajú pritom zvončekmi na postrojoch a vydychujú do mrazivého vzduchu obláčiky pary. Každé sane vedie kočiš v červeno-zlatej livreji a čiapke so zlatou výšivkou.

„Drahá Jane,“ zvolá pani Bantryová nadšene. „Si rada, že sme sem prišli?“

„Áno,“ odvetí slečna Marplová, „no bola by som ešte radšej, keby nás nechali ísť pešo. Nie je to až tak ďaleko. Veď vieš, kone. Neviem sa ubrániť myšlienke, či nevkladáme príliš veľkú dôveru do takých obrovských, nepoddajných zvierat...“

Ďalší člen personálu v livreji s červeným omrznutým nosom ju však pevne usadí na zadné sedadlo saní. „Napadol nám tu hore čerstvý sneh, madam,“ vyhlási a podá jej hrubú deku, aby si ju dala na kolená. „Je naozaj hlboký, veľmi ťažko sa v ňom chodí. A po zotmení si treba dávať osobitný pozor... rýchlo sa mení na ľad.“

Vyrazíme cez jedľovú aleju, sneh šuští pod lyžinami saní a tváre nám tuhnú v mrazivom vzduchu. Po chvíli stromy ustúpia a pred

nami sa zjaví majestátny Grand Alpine, žiariaci v celej svojej kráske. Všimnem si rozprávkové gotické veže na oboch koncoch budovy, červené okenice, ozdobné zlaté písmená nesúce názov hotela, ktoré sa pyšne týčia na podstavcoch uprostred hlavnej strechy pokrytej olovenými plátmi. Zo všetkých okien vyžaruje ružovo-zlatisté svetlo, teplý a príjemný kontrast k mrazivej sivej divočine vonku. Doliehajú k nám aj tóny hudby a hlasy neviditeľných hostí. Po oboch stranách otočných dverí čakajú dvaja sluhovia v livrejach so zlatými vozíkmi na batožinu.

Za rohom vidieť rušnú terasu s výhľadom na majestátne vrcholky hôr. Prečítala som si celú brožúru od začiatku do konca, aby som o tomto mieste mala od začiatku všetky dôležité a praktické informácie. Je tu slávna červená gondola, ktorá sa šplhá až k vrcholu hory, a tiež pár sedačkových lanoviek a vlekov. Najnovšia technológia ostro kontrastuje s romantickou nadčasovosťou saní. Dráha, ktorá sa vinie dolu svahom ako had, je isto neslávne známa sánkarská dráha Verglas. Po širokých bielych svahoch sú roztrúsené malé farebné bodky – lyžiari pripomínajúci farebnú posýpku na šľahačkovom pohári.

Pri vystupovaní zo saní dostane každý hosť od personálu v červeno-zlatej uniforme malú fľaštičku horúcej čokolády. Čokoláda je tmavá a lesklá, taká hustá, že sotva tečie, a jemne ochutená škoricou. Nepamätám si, že by som niekedy okúsila niečo s takou bohatou chuťou. Rozhodne nie od vojny.

„Ach,“ rozplýva sa pani Bantryová ohromene, keď si uchlipne. „Človek sa až musí zamyslieť, či tá smutná záležitosť, ktorú máme v Anglicku, je vôbec čokoláda. Nie div, že bol hotel úplne obsadený každý jeden víkend okrem tohto!“ Vystrúha grimasu. „Hoci si nie som istá, či by Arthur s týmto všetkým súhlasil. Veľmi sa na Švajčiarov hneval za ich neutralitu. A navyše... nuž, naozaj nerád míňal peniaze. Som si istá, že by toto všetko považoval za márnosť. Ale veď žijem tak skromne, odkedy je preč. V ničom inom nie som extravagantná. Okrem toho, jeho smrť mi pripomenula,

ako veľmi je náš čas pominuteľný. Viete, človek myslí na všetky tie veci, ktoré neurobil...”

Zarazí sa a započúva sa do vzdialeného mechanického kvílenia. Otočím sa a vidím lesklý červený vlak, ktorý cestou späť z hory naberá rýchlosť, keď vchádza do lesa, a potom zmizne z dohľadu.

„Človek sa zrazu cíti dosť zvláštne,“ pokračuje pani Bantryová. „Keď si uvedomím, že vlak práve odišiel a my sme tu hore vlastne uviazli... Som rada, že som tu s tebou, Jane. Tvoja spoločnosť je vždy utešujúca. A vy, Diana, ste taká schopná.“ Potom sa zamračí. „Počujete ma, ako melodramaticky to znie? Keď sa však človek raz ráno zobudí a vo svojej knižnici má mŕtvolu, už nikdy sa celkom nezbaví pocitu, že sa môže stať čokoľvek.“

Catherine Narracottová

manželka

CEZ MEDZERU V ZÁVESOCH v našej izbe vidím rad malých vrcholkov pripomínajúcich volánik z bielej čipky na golieri, ktorý som si kedysi vyšívala na hodine ručných prác v Cheltenhamskej dievčenskej škole, a kúsok ľadovca. Prekvapilo ma, že nie je modrý a číry, ale zväčša zasnežený a dosť špinavý. O niečo vyššie zahýba okolo horského svahu a stráca sa z dohľadu.

Očarujúci výhľad, napíšem do listu mamičke. *A krásna izba*, hoci trochu mužská – s tmavým dreveným obložením a kazetovým stropom, ktorý milosrdne zjemňujú vzorované koberce na zemi a bohato čalúnené kreslá.

Môj manžel vzdychne. „To nie je dobré,“ zamumle. Odvalí sa odo mňa a oprie sa o vankúše. Hnevá sa. Cítim, ako z neho sála zlosť ako horúčava. Nič nehovorím, viem, že by to bolo zbytočné. Predsa sa však nemôžem ubrániť pocitu úľavy, že je tomu aspoň nateraz koniec.

„Škoda, že vás, dievčatá z lepšej spoločnosti, neučia, ako potešiť muža,“ vyhlási. „Myslíte si, že stačí ležať ako doska a meravo hľadieť.“

Je to zvláštne: v skutočnosti bolo celé moje vzdelanie zameralé práve na to, ako potešiť muža. Nič z toho mu však, pravdaže,

nepoviem. *Vyrovnanosť, elegancia a usmievavá tvár.* Asi som si nikdy neuvedomila, že môžem byť taká osamelá, keď budem za niekoho vydatá. „Láska bude rokmi rásť“, povedala mama.

„Mám ti namiešať drink, drahý?“ spýtam sa, keď si zapáli cigaretu. V kúte miestnosti vedľa roztomilej malej pohovky stojí koktailový stolík. Dobrá hostiteľka vie pozorovať ostatných a naučiť sa predvídať ich potreby. Môj manžel vyzerá ako muž, ktorý potrebuje drink.

Prejde si rukou po červenozlatých vlasoch – svojej najväčšej pýche. Trochu mu rednú, ale myslím, že to vieme len my dvaja, pretože to vidieť len z veľmi špecifických uhlov. „Fajn. Áno, prosím. Gimlet.“

Keď prechádzam miestnosťou, cítim, ako ma sledujú portréty na stenách – olejomaľby rôznych vážne sa tváriacich žien a mužov v tradičných alpských krojoch: nariasené sukne a hnedé vlnené nohavice, bohaté výšivky, *mimoriadne* nelichotivé klobúky. Zachytím svoj odraz v zrkadle so zlatým rámom nad koktailovým stolíkom. Povrch má jemnú patinu, ale moje tmavé vlasy, tmavé obočie a bledá pokožka aj tak vynikajú. Naučila som sa tieto svoje črty zvýrazňovať oblečením: pastelové a sivé farby mi rozžiaria pokožku, no vyhýbam sa bielej a výrazným farbám, pretože v nich pôsobím mdlo. Moje svadobné šaty boli bledučko ružové, čo mamička považovala za trochu nevhodné, hoci chápala, že som sa snažila vyzeráť čo najlepšie. Viem, že som pekná, no je to taký chladný druh krásy. Nie taký, ktorý mužov vzrušuje.

Môj ružový rúž je stále perfektný, čo by sa mi kedysi zdalo divné. Mala som predstavu, že keď sa muž miluje so ženou, bozkami jej ho celý zotrie. Zrejme som to pochytila z tých romantických kníh, ktoré kolovali medzi dievčatami v horskej škole. Napokon, všetky moje vedomosti o svete pred sobášom pochádzali zo školy. Cheltenham, Švajčiarsko a potom som sa predstavila ako debutantka.

Aspoň viem, ako pripraviť dobrý gimlet alebo akýkoľvek iný koktail, ktorý by si môj manžel zaželel. V škole som bola vždy

usilovná študentka. Vždy som prečítala všetky knihy a mala som hotové všetky domáce úlohy. Rovnaký prístup som zaujala aj k úlohe manželky, vlastne už od okamihu, keď som nastúpila do dievčenskej školy. Dávala som pozor a naučila som sa, ako správne prestrieť stôl, ako napísať pozvánku. Prípravné práce sú veľmi dôležité. Prinieslo mi to zvláštny druh uspokojenia, že som v tom dobrá.

Keď však podídem ku koktailovému baru, vykríknem.

Anthony vyjde z kúpeľne. „Čo sa deje?“

„Aha!“ Ukážem mu predmet na mosadznej tácke, ktorý ma tak rozrušil. Medzi ostatnými vecami – šejkrom, bitterom, limetovým sirupom a rozprašovačom – stojí malá kovová nádoba s bielou etiketou a červeným nápisom: JED NA POTKANY. Písmená dopĺňa symbol lebky s prekríženými hnátmi. *Nebezpečenstvo smrti*. Do bieleho prášku v dóze je zapichnutá ozdobná strieborná lyžička, akoby človeka pozývala, aby si nabral.

Prejde cez izbu, aby sa na to pozrel. „Jed na potkany?“ prečíta etiketu. „Čo, prepána...“

„Ja som... práve som to tu našla,“ hlesnem. „Je tu aj s lyžičkou, akoby to bola ďalšia prísada do koktailu. Ach, to je hrozné!“

Nasleduje dlhá pauza, počas ktorej sa na jed prísne pozerá. „Hlúpy žart,“ vyhlási napokon. Dokonca to znie sebedome. V tom je môj manžel veľmi dobrý. Myslím, že práve preto je z neho taký úspešný politik. V poslednom čase sa však stal terčom „červených“, teda labouristických aktivistov, a viem, že ho to rozrušilo viac, než priznáva.

„Veľmi *morbídny* žart!“ poviem. „Kto by niečo také urobil? Nikoho tu nepoznáme. Mám z toho husiu kožu. Myslím, že by sme to mali oznámiť na recepcii. A presťahovať sa do inej izby, lebo ak má odtiaľto kľúč aj niekto iný... predstava, že by sem ktosi mohol prísť, kedykoľvek sa mu zachce... povedzme uprostred noci, keď spíme, ach, to je hrozné, proste hrozné...“

„Prestaň,“ preruší ma. „Si úplne hysterická.“ Nezdvihne hlas. Môj manžel takmer nikdy nedvíha hlas; nemusí.